

בָּיוֹם כְּפּוֹרִים זֶה

עוונה והטהתה חכופרי!
אולם לא מנה לי נוראי להשדר
עם הרגשותי זהה הזכה לאורך ימים. כי
סלל ומי סלל שכאותן השעות דока —
כמו לוגעים מעשה שטנו — רקמה. יד
נעלה טומתיזוון נני ופסכה לכוס יני
ארם פתנים.

שם בירושלים הטנתחת על פנוריה
ומסנoria הורים לי. העטו עלי שוב אה
חרטה הנדולה, חרפת רגליות.
אכוודים: לטה הרעילו את נשתיין
לטה נלו מפנו את חרותין!

שוב הרגשותי, שיטוטם הרשות לא
טה: הוא חי וקיים, סושט צורה ולבוש
צורה ותסיד אני עפר תהה כסוח רגליין,
ועל יד אותו הכותל המערבי, שניצב
בסיטן-שאללה נдол, הטנקש ותבע את
עלבונו, במקום שבשעתו עבר הפרש
הערבי על נ дол משודרנו בחוננו את
עפר ארצו ובהתפללו לאלהיו, רסם שוב
הסנדל האפומר של השומר הנרימי את
ACHI ואחוותי בשעת תפלה, פצעם עד
זוב רמס — דמי והתעלל בהם — כי —
השבועתי אחכם, אחוי אל רמי לכם
עד כי נאול ינאל הבוחן הוה וכמם לנו
לנחלו: כי —

איך יערב לי אכול ושותה בעת אהוה
כי יסתכו הכלבים את כפידי?!

באים כפוריים זה חשתי שוב אה
חרטה הנדולה, חרפת רגליות, פה בארץינו
אלפי לי!

באים כפוריים זה הרגשותי מהי
בשבילנו תל-אביב על כל סגנוןויות
וחסרוןויות, שדברים עליה השכם והערב
ושטוקיים אותם חפיר לעין-הشمם. חני
עתיחולין נדפה בה לנמרי. איזה רוח
של שלוחה הנניתה והשרה טויה היה
נסוך באוירח, בחינתו, נילו ברעדיה; קטע
גנונים ופסוקי-טורוניים רספרו כקוריזוב
בחלל הקרייה. לא הורגשו שום הטרעות
קלות-ראש ולו. לא גירות-דרבניים
וללא סקודות קצין, שופר ומושל ידעו
נס הצעיריים החפשים לרטן את עצם
ולנהוג דרכ-ארץ וכבוד ברגשות-אתרים.
בלוי שטץ של סטני-הטקרות סומבית שהו
טזוים — ומצוים גם עכשי — בכרכים
יהודיים הנדולים. שכתופצות הנולאה, לאט-
לאט חולכים ונשרים לעינינו הוותיקני
החרש, שאליו אלו מתחללים ולו אלו
טצפים, והוא כוחה של עיר שכלה עבי-
ריה; הרוותה חיים עברים עצימים ההוו-
לכים וטהותם מחוק חכלי-ילדיה קשים.
סבירני, שרונש זה של חרות נטורה ושת-
התהונן אמתית וטכנית ישנו רק סת-
בקרייה העברית הראשונה. זהה רונטא
בזעיר אנפין של כל כברת הארץ הקטנה
זהה, שאשורנה בערטל-זהמן.

הרגשותי את עצמי. בניחירין על
אדמת מטעי.

ואטרתי אל לבי:

بعد שעוזת-הארץ, بعد רגעי
פלא הלו תבורך נא תל-אביב, על כל
חסרוןויות וטומיה, תבורך שלח! וסר